De rommeldraak

In een ver, ver land woonde eens een draak. Hij had twee grote poten en twee kleine pootjes. Hij had ook twee kleine vleugeltjes, maar vliegen kon hij niet. Hij kon wel rook uitblazen door zijn neusgaten.
Pff… Pff…

Alle mensen waren bang voor de draak. Heel erg bang.

Als de koning en de koningin van het verre, verre land de draak zagen, trilden ze van angst. Ze probeerden hem weg te jagen.

“Als-ie een schemerlamp op z’n kop krijgt, hoepelt-ie wel op”, zei de koning. Maar de koning kon niet zo goed mikken. En de koningin ook niet.

De draak nam de schemerlamp op zijn rug. En de matras. En de paraplu ook. Alles wat de koning en de koningin naar beneden hadden gegooid, sleepte hij mee naar zijn hol.

In het drakenhol werd het steeds gezelliger. De draak zette thee in de koninklijke theepot en ging in de koninklijke stoel zitten. Tevreden blies hij rook naar buiten. Pff… Pff…

Hij dacht aan de koning en de koningin. “Die zullen een nieuwe schemerlamp moeten kopen,” lachte hij.

Zo was het. Toen de draak een dag later bij het kasteel kwam, zag hij het meteen : de koning en de koningin hadden een nieuwe schemerlamp gekocht. En ook een nieuwe stoel.

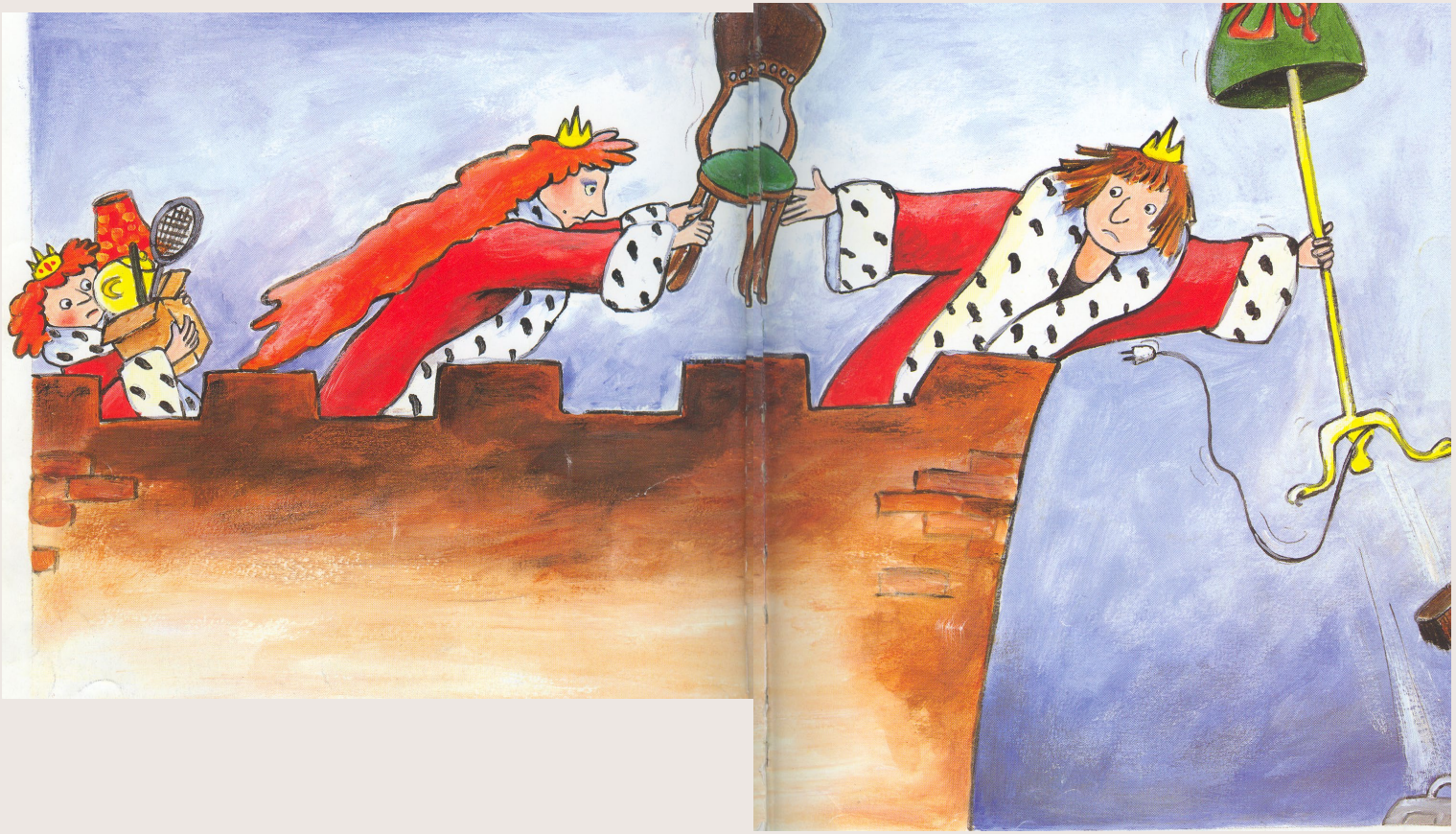

Alles, alles gooiden de koning en zijn vrouw naar beneden : de nieuwe schemerlamp, de nieuwe theepot, de kopjes, de borden, de lepels, de messen, de vorken, en …nee toch ?

?

Oh, wat hadden ze gedaan ! Nieuwe theepotten zijn overal te koop, maar nieuwe Josjes zijn nergens te verkrijgen. En de koning en de koningin wilden geen nieuwe Josje. Ze wilden hun eigen Josje terug !

Josje had zich gelukkig geen pijn gedaan. Maar toen ze haar ogen opendeed, schrok ze zich een hoedje. Boven haar hoofd bungelde de grote kop van de draak. Pff… Pff…

De koning en de koningin waren ontroostbaar. Wat zou de draak van plan zijn met hun lieve Josje ?

De koning kon niet meer slapen en de koningin wilde niet meer eten. “Toe nou, “ zei de koning, “neem een lekker kippenpootje.” “O nee,” huilde de koningin, “als ik kippenpootjes zie, moet ik aan drakenpootjes denken.

Waar is Josje ? Waar is Josje ?

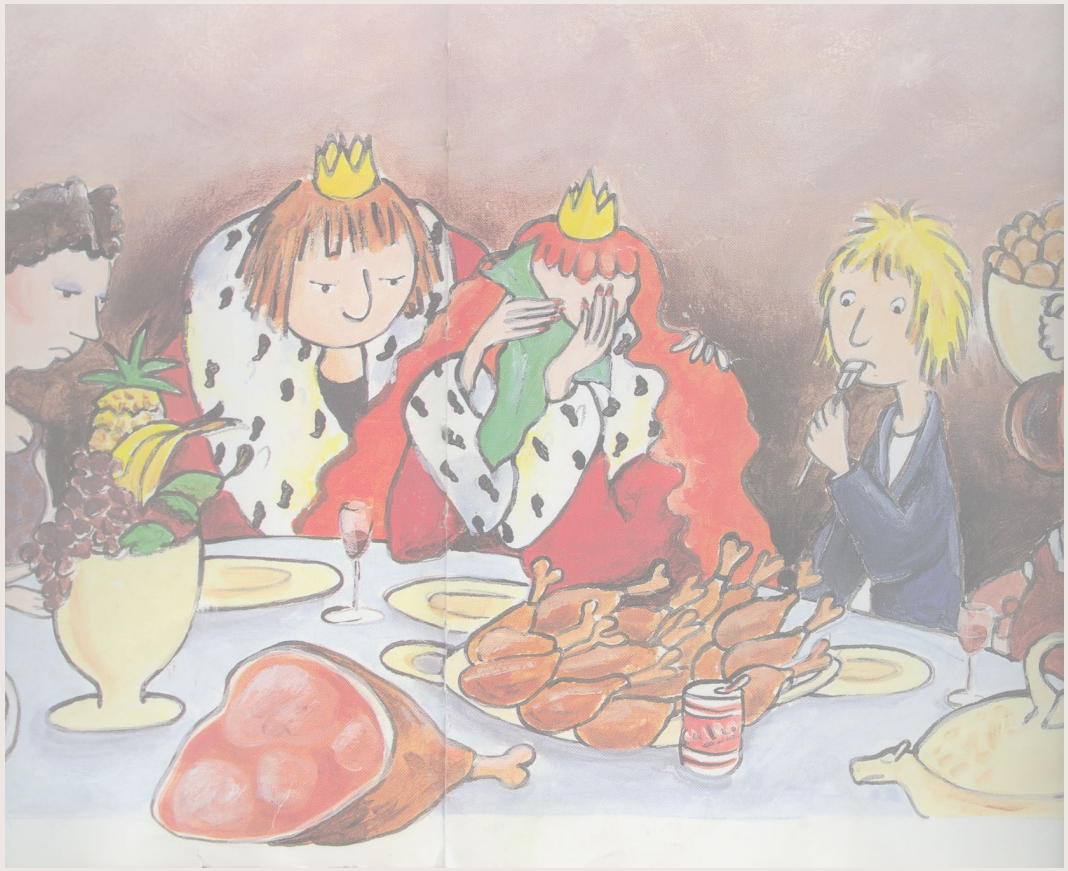

“We gaan Josje zoeken !” zei de koning. Alle bewoners van het kasteel gingen op zoek. De koning en de koningin, de hofdames , de kok en de keukenmeid. “Voorwaarts ! Naar het drakenhol !”

Boven het bos hingen kleine rookwolkjes. Pff… Pff… Pff… “Daar moet het hol zijn !” riep de koning. Hij had gelijk. Tussen alle rommel lag de draak te slapen.

“We zijn te laat !” zei de koningin. “We zijn te laat … kijk eens naar die dikke buik !” “Hij heeft Josje opgegeten” snikte de koningin.

“Wakker worden, Drakiedrakie,” zei een zacht stemmetje. Het was Josje. “Josje !” riep de koning. “Josje !” riep de koningin. “Josje !” riepen alle anderen. En Josje zei : “Dag pap, dag mam. Ik heb het hier erg naar mijn zin.

Drakiedrakie is een heel lief dier. Willen jullie ook een kopje thee ?" "Graag," zei de koningin, "maar we zijn met een erg groot gezelschap." "O, dat is geen probleem," zei Josje. "We hebben hier wel twaalf theepotten !"

Opgelucht wandelden de koning en de koningin terug naar hun kasteel.

En Josje ?

Josje bleef bij Drakiedrakie wonen.

Elke morgen gingen ze samen langs de huizen om rommel op te halen. De draak trok de kar en de prinses zat boven op een volle vuilnisbak. Tevreden keken ze naar elkaar en Josje dacht : Wat is hij toch een lieverd. Maar het is jammer dat hij zoveel rookt…

EINDE